

L I G J
Nr. 8865, datë 14.3.2002

**PËR RATIFIKIMIN E “KONVENTËS NDËRKOMBËTARE PËR LUFTËN KUNDËR
FINANCIMIT TË TERRORIZMIT”**

Në mbështetje të neneve 78, 81 pika 1, 83 pika 1 dhe 121 të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

K U V E N D I

**I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË
V E N D O S I:**

Neni 1

Ratifikohet “Konventa ndërkombëtare për luftën kundër financimit të terrorizmit” e datës 9.12.1999.

Neni 2

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare.

Shpallur me dekretin nr. 3272, datë 19.3.2002 të Presidentit të Republikës së Shqipërisë, Rexhep Meidani

**KONVENTA
NDËRKOMBËTARE PËR LUFTËN KUNDËR FINANCIMIT TË TERRORIZMIT**

Kombet e Bashkuara
1999

Preambula

Shtetet Anëtare të kësaj Konvente,

Duke pasur parasysh qëllimet dhe parimet e Kartës së Kombeve të Bashkuara për ruajtjen e paqes dhe të sigurisë ndërkombëtare dhe nxitjen e marrëdhënieve të mira të fqinjësisë, të miqësisë dhe bashkëpunimit midis Shteteve,

Të shqetësuar thellësisht për zhvillimin mbarëbotëror të akteve të terrorizmit në të gjitha format dhe manifestimet e tij,

Duke kujtuar Deklaratën me rastin e përvjetorit të pesëdhjetë të Kombeve të Bashkuara, të përfshirë në Rezolutën 50/6 të Asamblesë së Përgjithshme të 24 tetorit 1995,

Duke kujtuar, gjithashtu, të gjitha rezolutat e Asamblesë së Përgjithshme që kanë lidhje me çështjen, përfshirë këtu Rezolutën 49/60 të 9 dhjetorit 1994 dhe shtojcën e saj në Deklaratën mbi Masat për Eliminimin e Terrorizmit Ndërkombëtar, në të cilën Shtetet Anëtare të Kombeve të Bashkuara riafirmojnë solemnisht dënimin e tyre pa ekuivok të të gjitha akteve, metodave dhe praktikave të terrorizmit si kriminale dhe të pajustificueshme, të kryera kudo dhe nga kushdoqoftë, përfshirë ato që rrezikojnë marrëdhëniet miqësore mes Shteteve dhe popujve dhe kërcënojnë integritetin territorial dhe sigurinë e Shteteve,

Duke vënë në dukje se Deklarata mbi Masat për Eliminimin e Terrorizmit Ndërkombëtar i nxit Shtetet për të riparë urgjentisht gamën e akteve ekzistuese ligjore ndërkombëtare mbi parandalimin, shtypjen dhe eliminimin e terrorizmit në të gjitha format dhe manifestimet e tij, me qëllimin e sigurimit të ekzistencës së një kuadri tërësor ligjor që mbulon të gjitha aspektet e çështjes,

Duke kujtuar Rezolutën 51/210 të 17 dhjetorit 1996 të Asamblesë së Përgjithshme, paragrafin 3 të saj, nënparagrafin (f), në të cilën Asambleja u bëri thirrje të gjitha Shteteve të marrin masat për të parandaluar dhe kundërvepruar, përmes masave përkatëse nga secili Shtet, financimin e terroristëve

dhe organizatave terroriste, pavarësisht nga fakti nëse financimi bëhet drejtpërdrejt ose jodrejtpërdrejt përmes organizatave që kanë ose pretendojnë se kanë qëllime bamirësie, sociale ose kulturore, ose të cilat janë gjithashtu të përfshira në aktivitete joligjore, të tilla si trafikimi i paligjshëm i armëve, drogës dhe i parave nga burime të papastra, përfshirë këtu shfrytëzimin e personave për qëllime të financimit të aktiviteteve terroriste, dhe, në veçanti, për të marrë në konsideratë, kur shihet e përshtatshme, përshtatjen e masave rregullatore për të mos lejuar dhe kundërvepruar ndaj lëvizjes së fondeve të dyshuara që mund të përdoren për qëllime terroriste pa penguar në asnjë mënyrë lirinë e lëvizjeve legjitime të kapitalit dhe për të intensifikuar shkëmbimin e informacionit lidhur me lëvizjet ndërkombëtare të këtyre fondeve,

Duke kujtuar gjithashtu Rezolutën 52/165 të 15 dhjetorit 1997, të Asamblesë së Përgjithshme, në të cilën Asambleja u bëri thirrje Shteteve të merrnin parasysh posaçërisht zbatimin e masave të përshkruara në paragrafet 3 (a) deri në (f) të Rezolutës së saj 51/210 të 17 dhjetorit 1996,

Duke kujtuar më tej Rezolutën 53/108 të 8 dhjetorit 1998, në të cilën Asambleja vendosi që Komiteti Ad Hoc i themeluar mbi bazën e Rezolutës 52/210 të 17 dhjetorit 1996 të Asamblesë së Përgjithshme, duhej të përpunonte draftin e një konvente ndërkombëtare për luftën kundër financimit të terrorizmit, i cili t'i shtojë instrumenteve ndërkombëtare përkatëse ekzistuese,

Duke kujtuar gjithashtu Rezolutën 52/165 të 15 dhjetorit 1997, të Asamblesë së Përgjithshme, në të cilën Asambleja u bëri thirrje Shteteve të merrnin parasysh posaçërisht zbatimin e masave të përshkruara në paragrafet 3 (a) deri në (f) të Rezolutës së saj 51/210 të 17 dhjetorit 1996,

Duke kujtuar më tej Rezolutën 53/108 të 8 dhjetorit 1998, në të cilën Asambleja vendosi që Komiteti Ad Hoc i themeluar mbi bazën e Rezolutës 51/210 të 17 dhjetorit 1996 të Asamblesë së Përgjithshme, duhej të përpunonte draftin e një konvente ndërkombëtare për luftën kundër financimit të terrorizmit, i cili t'i shtojë instrumenteve ndërkombëtare përkatëse ekzistuese,

Duke pasur parasysh se financimi i terrorizmit përbën një shqetësim të rëndë për komunitetin ndërkombëtar në tërësi,

Duke vënë në dukje se numri dhe serioziteti i akteve të terrorizmit ndërkombëtar varet nga financimi që terroristët mundën të sigurojnë,

Duke vënë në dukje se instrumentet legale ekzistuese multilaterale nuk e përmendin shprehimisht një financim të tillë,

Duke qenë të bindur për nevojën urgjente të intensifikimit të bashkëpunimit ndërkombëtar midis Shteteve në sajimin dhe përshtatjen e masave efektive për parandalimin e financimit të terrorizmit, si edhe të luftës kundër tij përmes ndjekjes dhe ndëshkimit të fajtorëve,

Kanë rënë dakord si më poshtë:

Neni 1

Për qëllimet e kësaj Konvente:

1. “Fonde” ka kuptimin e aseteve të çdo lloji, të prekshme apo të paprekshme, të luajtshme ose të paluajtshme, pavarësisht se si janë vënë, dhe dokumente ligjore ose instrumente të çdo forme, përfshirë këtu mjete elektronike ose dixhitale, që dëshmojnë të drejtat ose interesin në asete të tilla, si kredi bankare, çeqe udhëtarësh, çeqe bankare, mandatpagesa, aksione, siguracione, bono, urdhërpagesa, letra krediti.

2. “Mjet shtetëror ose qeveritar” ka kuptimin e një mjeti të përhershëm ose të përkohshëm ose të një autorizimi që përdoret ose shtihet në dorë nga përfaqësues të Shtetit, anëtarë të qeverisë, zyrtarë të legjislativit ose të gjyqësorit ose punonjës të shtetit ose të ndonjë autoriteti tjetër publik ose të ndonjë institucioni, ose nga punonjës apo zyrtarë të një organizate ndërqeveritare dhe që ka lidhje me përgjegjësitë e tyre zyrtare.

3. “Të ardhura” konsiderohen të gjitha ato fonde që rrjedhin nga ose janë siguruar drejtpërdrejt ose tërthorazi përmes kryerjes së një shkeljeje të përmendur në nenin 2.

Neni 2

1. Sipas kësaj Konvente, çdo person konsiderohet se kryen një shkelje nëse ai direkt ose indirekt, në mënyrë të paligjshme dhe me dëshirë, siguron ose grumbullon fonde me synimin që ato të përdoren ose ka dijeni se ato do të përdoren plotësisht ose pjesërisht për të kryer:

(a) një veprim që përbën një shkelje brenda kuadrit të shkeljeve të përcaktuara në një prej traktateve të listuara tek aneksi; ose

(b) çdo akt tjetër që ka për qëllim të shkaktojë vdekjen ose plagosje të rëndë trupore të një civili ose të çdo personi tjetër që nuk merr pjesë aktive në armiqësitë e situatave të një konflikti të armatosur, kur qëllimi i një veprimi të tillë nga natyra ose konteksti është ta frikësojë popullatën ose ta detyrojë qeverinë ose një organizatë ndërkombëtare të kryejë ose të mos e kryejë një veprim.

2. (a) Me depozitimin e instrumentit të ratifikimit, pranimit, miratimit ose të hyrjes në fuqi, një Shtet Anëtar, i cili nuk është anëtar i atij traktati të përmendur në aneks, mund të deklarojë mospërfshirjen e tij në aneksin të cilit i referohet paragrafi 1 nënparagrafi a. Kjo deklaratë do të shfuqizohet sapo traktati të hyjë në fuqi për Shtetin Anëtar, i cili njofton depozitimin e këtij instrumenti.

(b) Kur një Shtet Anëtar heq dorë nga anëtarësia në traktatin e përmendur në aneks, ai mund të bëjë një deklaratë në lidhje me këtë traktat, siç thuhet në këtë nen.

3. Që një akt të përbëjë një krim, të parashtruar në paragrafin 1, nuk është patjetër e nevojshme që fondet të jenë përdorur për të kryer një shkelje të përmendur në paragrafin 1 nënparagrafi (a) ose (b).

4. Çdo person konsiderohet se ka kryer krim, nëse ai përpiket të kryejë njërin prej veprave të parashikuara në paragrafin 1 të këtij neni.

5. Çdo person kryen një krim nëse ai:

(a) merr pjesë si bashkëpunëtor në njërin prej veprave të parashikuara në paragrafin 1 ose 4 të këtij neni;

(b) organizon ose udhëheq të tjerët për të kryer njërin prej veprave të parashikuara në paragrafin 1 ose 4 të këtij neni;

(c) kontribuon në kryerjen e një ose të më shumë veprave të parashikuara në paragrafin 1 ose 4 të këtij neni, kur këto vepra kryhen nga një grup personash, që kanë një qëllim të përbashkët. Një kontribut i tillë do të jetë i qëllimshëm dhe do të kryhet:

(i) ose për të çuar më tej aktivitetin ose qëllimin kriminal të grupit ku një qëllim ose veprim i tillë përfshin kryerjen e një krimi të parashikuar në paragrafin 1 të këtij neni;

(ii) ose duke patur dijeni për qëllimin e grupit, i cili kryen njërin nga krimet e parashikuara në paragrafin 1 të këtij neni.

Neni 3

Kjo Konventë nuk zbatohet kur krimi kryhet brenda një Shteti të vetëm kur shkelësi është nënshtetas i atij vendi dhe është prezent në territorin e atij dhe asnjë Shtet tjetër sipas nenit 7 paragrafit 1 ose nenit 7 paragrafit 2 nuk kanë të drejtë të ushtrojnë juridiksionin e vet, me përjashtim të rasteve të parashikuara në dispozitat e neneve 12-18.

Neni 4

Çdo Shtet Anëtar duhet të adaptojë masa të tilla të domosdoshme:

(a) t'i konsiderojë si akte kriminale sipas ligjeve të vendit veprat e parashikuara në nenin 2.

(b) t'i shpallë këto vepra të dënueshme nëpërmjet dënimeve të përshtatshme, dënime të cilat duhen të marrin parasysh natyrën e rëndë të këtyre veprave.

Neni 5

1. Çdo Shtet Anëtar, në përputhje me ligjet e veta në fuqi, duhet të ndërmarrë masat e nevojshme për të bërë të mundur që një person juridik brenda territorit të këtij Shteti ose i organizuar sipas ligjeve të tij, të mbajë përgjegjësi kur një person përgjegjës për menaxhimin ose kontrollin e atij personi juridik ka kryer një prej veprave të parashikuara në nenin 2. Përgjegjësia e mbajtur do të jetë penale, civile ose administrative.

2. Një përgjegjësi e tillë duhet të mos cenojë përgjegjësinë kriminale të individit që ka kryer krimet.

3. Çdo Shtet Anëtar duhet të garantojë që këta persona juridikë, sipas paragrafit 1 më sipër, t'i

nënshtrohen sanksioneve efektive, proporcionale penale, civile ose administrative. Këtu mund të përfshihen edhe sanksionet monetare.

Neni 6

Çdo Shtet Anëtar duhet të adaptojë masa të tilla të nevojshme, përfshirë këtu legjislacionin vendas, për të siguruar që aktet kriminale të përmendura në këtë Konventë nuk mund të justifikohen në asnjë rrethanë me arsye politike, filozofike, ideologjike, raciale, etnike, fetare ose të natyrave të ngjashme me to.

Neni 7

1. Çdo Shtet Anëtar duhet të marrë masat e nevojshme për të ushtruar juridiksionin e vet ndaj krimeve të parashikuara në nenin 2 kur:

- (a) krimi është kryer në territorin e atij Shteti;
- (b) krimi është kryer në bordin e një anijeje që mban flamurin e atij Shteti ose në bordin e një aeroplani të regjistruar sipas ligjeve të atij Shteti në kohën kur është kryer krimi;
- (c) krimi kryhet nga një nënshtetas i atij Shteti.

2. Një Shtet Anëtar mund të ushtrojë juridiksionin e vet ndaj një krimi edhe kur:

- (a) krimi, i parashikuar në nenin 2 paragrafi 1, nënparagrafi a ose b drejtohet ndaj një shtetasi të atij Shteti ose kur rezulton i kryer në territorin e atij Shteti;
- (b) krimi, i parashikuar në nenin 2 paragrafi 1, nënparagrafi a ose b, është drejtuar kundër Shtetit ose kundër një ndërtese qeveritare të atij Shteti jashtë, duke përfshirë këtu përfaqësitë diplomatike ose konsullore të atij Shteti;
- (c) krimi, i parashikuar në nenin 2 paragrafi 1, nënparagrafi a ose b, ka ardhur si rezultat i një përpjekjeje për ta detyruar atë shtet të kryejë ose jo një veprim;
- (d) krimi kryhet nga një person pa shtetësinë e atij Shteti, ndërkohë që jeton në atë Shtet;
- (e) krimi kryhet në bordin e një aeroplani, i cili është në funksion të atij Shteti.

3. Me ratifikimin, pranimin, miratimin, ose me anëtarësimin në këtë Konventë, çdo Shtet Anëtar duhet të njoftojë sekretarin e Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara për juridiksionin që ai ka vendosur në përputhje me paragrafin 2. Nëse do të ndodhë ndonjë ndryshim, Shteti Anëtar përkatës duhet të njoftojë menjëherë Sekretarin e Përgjithshëm.

4. Po ashtu çdo Shtet Anëtar duhet të marrë masat e nevojshme për të ushtruar juridiksionin e vet ndaj krimeve të parashikuara në nenin 2 edhe në rastet kur i dyshuari për krim është prezent në territorin e atij Shteti dhe ai Shtet nuk e ekstradon atë person në ndonjë prej Shteteve Anëtare, që e kanë vendosur juridiksionin e tyre në përputhje me paragrafët 1 ose 2.

5. Kur më shumë sesa një Shtet Anëtar pretendon të ketë juridiksionin ndaj krimeve të parashikuara në nenin 2, atëherë këto Shtete Anëtare duhet të përpiqen t'i koordinojnë si duhet veprimet e tyre, veçanërisht të sigurojnë kushtet për hetim dhe modalitetet për asistencë reciproke ligjore.

6. Pa cenuar normat e ligjit të përgjithshëm ndërkombëtar, kjo Konventë nuk përjashton ushtrimin e një juridiksioni kriminal të një Shteti Anëtar në lidhje me ligjet e veta të brendshme.

Neni 8

1. Secili Shtet Anëtar do të marrë masat e nevojshme në përputhje me parimet ligjore të vendit të vet, për identifikimin, zbulimin, dhe ngrirjen ose kapjen e çdo fondi të përdorur ose të caktuar për të kryer krimet e përshkruara në nenin 2, si edhe të ardhurat prej krimesh të tilla me qëllim të mbajtjes së mundshme të shumave.

2. Secili Shtet Anëtar do të marrë masat e nevojshme, në përputhje me parimet ligjore të vendit të vet për mbajtjen e fondeve të përdorura ose të caktuara për të kryer krimet e përshkruara në nenin 2, si edhe të ardhurat e rrjedhura prej krimesh të tilla.

3. Secili Shtet Anëtar, i interesuar, mund të marrë në konsideratë hartimin e marrëveshjeve me Shtete të tjera Anëtare për të përdorur bashkërisht e rast pas rasti fondet e krijuara prej mbajtjeve nga

llogaritë e bllokuara që përmenden në këtë nen.

4. Secili Shtet Anëtar duhet të marrë në konsideratë ndërtimin e mekanizmave me anë të të cilave fondet e krijuar nga mbajtjet e llogarive të bllokuara të përmendura në këtë nen, të përdoren për të zhdëmtuar viktimat e krimeve të përmendura në nenin 2 paragrafi 1, nënparagrafi a ose b, ose familjet e tyre.

5. Dispozitat e këtij neni duhet të zbatohen pa cenuar të drejtat e Palëve të treta që veprojnë në mirëbesim.

Neni 9

1. Me të marrë informacionin se një person që e ka kryer një krim ose që supozohet ta ketë kryer atë krim, të përmendur në nenin 2, mund të jetë prezent në territorin e vet, Shteti Anëtar përkatës duhet të marrë masat e nevojshme sipas ligjeve të vendit të vet për të hetuar faktet që përmbahen në informacionin e dhënë.

2. Me t'u kënaqur me informacionin dhe me faktin se rrethanat e lejojnë, Shteti Anëtar, në territorin e të cilit ndodhet kriminelin ose i akuzuari për krim, duhet të marrë masat përkatëse sipas ligjeve të vendit të vet në mënyrë që të garantojë prezencën e personit për qëllimet e ndjekjes dhe të ekstradimit.

3. Çdo person, ndaj të cilit janë marrë masat e përmendura në paragrafin 2, duhet të ketë të drejtë të:

(a) komunikojë pa vonesë me përfaqësuesin përkatës më të afërt të Shtetit, shtetësinë e të cilit ai mban, ose i cili ka të drejtën t'i mbrojtë të drejtat e atij personi, ose nëse ai person është banor i atij shteti pa qenë shtetas i tij;

(b) kontaktohet nga një përfaqësues i atij Shteti;

(c) informohet për të drejtat që gëzon sipas nënparagrafëve a dhe b.

4. Të drejtat e përmendura në paragrafin 3 duhet të ushtrohen në përputhje me ligjet dhe rregullat e Shtetit, në territorin e të cilit kriminelin ose i akuzuari për krim është prezent. Kjo duhet të bëhet në përputhje me dispozitën, sipas së cilës ligjet dhe rregullat e mësipërme duhet të sigurojnë arritjen e qëllimeve, të cilave iu shërbejnë të drejtat e akorduara në paragrafin 3.

5. Dispozitat e paragrafëve 3 dhe 4 duhet të mos cenojnë të drejtën e çdo Shteti Anëtar të kërkojë juridiksionin e vet në përputhje me nenin 7 paragrafin 1, nënparagrafin b ose paragrafin 2, nënparagrafin b, për të ftuar Komitetin Ndërkombëtar të Kryqit të Kuq për të komunikuar me dhe për të vizituar të akuzuarin për krim.

6. Sipas këtij neni, kur një Shtet Anëtar ka marrë një person nën mbikëqyrje, ai duhet të njoftojë menjëherë direkt ose nëpërmjet Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara Shtetet Anëtare, të cilat kanë vendosur juridiksionin siç përshkruhet në nenin 7 paragrafi 1 ose 2 dhe nëse ai e konsideron të arsyeshme mund të njoftojë edhe Shtete të tjera Anëtare të interesuara që personi në fjalë është nën mbikëqyrje dhe për rrethanat në të cilat ai mbahet i ndaluar. Shteti që heton faktet e përmendura me hollësi në paragrafin 1 duhet të informojë menjëherë Shtetet Anëtare, si më sipër, për rezultatet e hetimit dhe duhet të tregojë nëse ai synon të ushtrojë juridiksionin e vet.

Neni 10

1. Shteti Anëtar, në territorin e të cilit ndodhet i akuzuari për krim, në rastet që parashikohen në nenin 7, duhet që, nëse nuk e ekstradon atë person, të jetë i detyruar pa përjashtim ta kalojë rastin për hetim pa asnjë vonesë tek autoritetet kompetente sipas procedurave të ligjeve të atij Shteti. Kjo duhet të ndodhë pavarësisht nga fakti nëse krimi është kryer ose jo në atë Shtet. Autoritetet e Shtetit duhet t'i marrin vendimet në të njëjtën mënyrë, si edhe në rastin e një krimi shumë të rëndë, në përputhje me ligjet e atij Shteti.

2. Sa herë që Shteti Anëtar lejohet nga ligji i vendit të vet të ekstradojë ose të dorëzojë njërin prej shtetasve të vet vetëm me kushtin që personi t'i kthehet sërish Shtetit për të vuajtur dënimin e dhënë si rezultat i një gjyqi ose procedure për të cilën ishte kërkuar ekstradimi ose dorëzimi i personit; sa herë që ky Shtet dhe Shteti që kërkon ekstradimin e personit merren vesh për këtë variant dhe për kushtet e tjera që ata i gjykojnë të përshtatshme, atëherë një ekstradim ose dorëzim i tillë me kushte, duhet të jetë i mjaftueshëm për t'u çliruar nga detyrimi i përmendur në paragrafin 1.

Neni 11

1. Krimet e përmendura në nenin 2 duhet të gjykohen për t'u përfshirë si krime të ekstradueshme në çdo traktat ekstradimi që ekziston midis çdonjërit prej Shteteve Anëtare para se kjo Konventë të hyjë në fuqi. Shtetet Anëtare marrin përsipër t'i përfshijnë krime të tilla si krime të ekstradueshme në çdo marrëveshje ekstradimi që arrihet midis tyre.

2. Kur një Shtet Anëtar që bën një ekstradim mbi bazën e një traktati ekzistues merr një kërkesë për ekstradim nga një Shtet tjetër Anëtar, me të cilin ai nuk ka marrëveshje ekstradimi, Shtetit Anëtar të cilit i bëhet kërkesa, po të dojë e konsideron këtë Konventë si një bazë ligjore për ekstradimin e rasteve të krimeve të parashikuara në nenin 2. Ekstradimi duhet t'i nënshtrohet edhe kërkesave të tjera të ligjit të Shtetit të cilit i është kërkuar ekstradimi.

3. Shtetet Anëtare që nuk kanë marrëveshje për të bërë ekstradim me kushte duhet të njohin krimet e parashikuara në nenin 2 si krime të ekstradueshme midis këtyre Shteteve dhe kjo bëhet në përputhje me kërkesat e ligjit të Shtetit të cilit i është kërkuar ekstradimi.

4. Krimet e parashikuara në nenin 2 duhet të trajtohen, nëse është e nevojshme për qëllime ekstradimi midis Shteteve Anëtare, jo vetëm si krime të kryera në vendin ku janë kryer, por gjithashtu edhe si krime të kryera në territorin e Shteteve që kanë ndërtuar juridiksione në përputhje me nenin 7 paragrafët 1 dhe 2.

5. Dispozitat e të gjitha traktateve dhe marrëveshjeve midis Shteteve Anëtare mbi ekstradimin e personave për krimet e përshkruara në nenin 2 duhet të gjykohen për t'u modifikuar si traktate dhe marrëveshje midis Shteteve Anëtare deri në atë shkallë sa të harmonizohen me këtë Konventë.

Neni 12

1. Shtetet Anëtare duhet t'i ofrojnë njëra-tjetrës masën më të madhe të ndihmës në lidhje me hetimet kriminale ose procedurat kriminale ose procedurat e ekstradimit për krimet e përshkruara në nenin 2, përfshirë këtu ndihmën për sigurimin e të dhënave që i posedon Pala tjetër dhe që janë të nevojshme për procedimin e mëtejshëm.

2. Shtetet Anëtare nuk kanë të drejtë ta refuzojnë kërkesën për ndihmë ligjore reciproke, duke nxjerrë si pretekst ruajtjen e sekretit.

3. Pala që kërkon ndihmë nuk duhet ta transmetojë ose ta përdorë informacionin ose faktet me të cilat është furnizuar nga Pala tjetër për hetime, ndjekje ose procedura të ndryshme nga ato që janë formuluar në kërkesë, pa miratimin paraprak të Palës ndihmuese.

4. Çdonjëri prej Shteteve Anëtare kanë të drejtë të marrë në konsideratë ndërtimin e mekanizmave për të shkëmbyer me Shtetet e tjera Anëtare informacionin ose faktet e nevojshme për të kërkuar mbajtjen e përgjegjësisë kriminale, civile e administrative siç përshkruhen në nenin 5.

5. Shtetet Anëtare duhet të realizojnë detyrimet që rrjedhin nga paragrafët 1 dhe 2, konform çdo traktati dhe marrëveshjeje tjetër ekzistuese midis tyre për ndihmën ligjore reciproke dhe për shkëmbimin e informacionit. Në mungesë të traktateve dhe të marrëveshjeve të tilla, Shtetet Anëtare duhet t'i japin ndihmë njëri-tjetrit në përputhje me ligjet e vendeve të veta.

Neni 13

Asnjëri nga krimet e përshkruara në nenin 2 nuk duhet të shihet si një krim financiar kur është fjala për ekstradimin ose ndihmën ligjore reciproke. Po ashtu, Shtetet Anëtare nuk kanë të drejtë të refuzojnë një kërkesë për ekstradim ose për ndihmë ligjore reciproke vetëm sepse krimi ka natyrë financiare.

Neni 14

Asnjëri nga krimet e përshkruara në nenin 2 nuk duhet të shihet si një krim politik ose si një krim i lidhur me një krim politik ose si një krim i frymëzuar nga motive politike. Po ashtu një kërkesë për ekstradim ose për ndihmë ligjore reciproke, e bazuar në një krim të tillë, nuk është mirë të refuzohet vetëm sepse krimi është politik ose sepse krimi është i lidhur me një krim politik ose sepse

krimi është frymëzuar nga motive politike.

Neni 15

Asgjë në këtë Konventë nuk duhet të interpretohet si imponim i detyrimit për të ekstraduar ose për të ofruar ndihmë ligjore reciproke, në qoftë se Shteti Anëtar të cilit i është kërkuar kjo gjë, ka arsye thelbësore të besojë se kërkesa për ekstradim për krimet e përshkruara në nenin 2 ose kërkesa për ndihmë ligjore reciproke që lidhet me krime të tilla ka qenë paraqitur me synim persekutimin ose ndëshkimin e një personi për shkak të racës, fesë, kombësisë, origjinës etnike ose opinionit politik. Kjo vlen edhe për rastin kur pranimi i kërkesës mund të shkaktojë dëmtimin e pozitës së personit për çdonjërin prej këtyre shkaqeve.

Neni 16

1. Ku një person që është ndaluar ose që vuan një dënim në territorin e një Shteti Anëtar, kërkohet prej një Shteti tjetër Anëtar të jetë prezent në këtë të fundit për qëllime identifikimi, dëshime ose për të ofruar ndihmë në sigurimin e të dhënave për hetim ose ndjekje të krimeve siç përshkruhen në nenin 2, atëherë ai mund të transferohet nëse përmbushen kushtet e mëposhtme:

(a) Personi e pranon lirisht e me vetëdije këtë gjë.

(b) Autoritetet kompetente të të dy Shteteve bien dakord për kushtet të cilat i gëjkojnë të përshtatshme vetë Shtetet.

2. Në funksion të qëllimeve të këtij neni:

(a) Shteti në të cilin personi transferohet duhet të ketë autoritetin dhe detyrimin ta mbajë personin e transferuar nën mbikqyrje, nëse nuk kërkohet dhe nuk autorizohet gjë tjetër nga Shteti prej të cilit personi u transferua;

(b) Shteti në të cilin personi transferohet duhet që, pa vonesë, të zbatojë detyrimin e vet për ta kthyer personin nën mbikqyrjen e Shtetit e nga i cili personi u transferua në bazë të marrëveshjes paraprake ose ashtu siç ishte ranë dakord nga autoritetet kompetente të të dyja Shteteve;

(c) Shteti në të cilin personi transferohet nuk duhet t'i kërkojë Shtetit nga i cili personi u transferua të fillojë procedurat ekstraduese për kthimin e personit;

(d) personit të transferuar duhet t'i njihet dënimi i vuajtur në Shtetin nga i cili ai/ajo u transferua si kohë e shpenzuar nën mbikqyrjen e Shtetit në të cilin ai/ajo transferohet.

3. Nëse Shteti Anëtar, nga i cili një person është për t'u transferuar në përputhje me këtë nen, nuk bie dakord, atëherë ai person pavarësisht nga kombësia e tij nuk duhet të ndiqet penalisht ose nuk duhet të ndalohet ose nuk duhet t'i nënshtrohet ndonjë kufizimi të lirisë së tij personale në territorin e Shtetit në të cilin ai person transferohet për akte ose vepra që ai i ka kryer përpara largimit të tij nga territori i Shtetit, nga i cili ky person u transferua.

Neni 17

Çdo personi të vendosur nën mbikqyrje ose ndaj të cilit janë ndërmarrë masa të tjera ose janë kryer procedura në përputhje me këtë Konventë duhet t'i sigurohet trajtim i drejtë, përfshirë këtu të gjitha të drejtat dhe garancitë në përputhje me ligjin e Shtetit, në territorin e të cilit ky person është prezent, si edhe dispozitat e aplikueshme të ligjit ndërkombëtar, përfshirë këtu ligjin ndërkombëtar për të drejtat e njeriut.

Neni 18

1. Shtetet Anëtare duhet të bashkëpunojnë për parandalimin e krimeve të parashikuara në nenin 2, duke marrë të gjitha masat e aplikueshme, ndër të tjera duke përshtatur legjislacionin e vendeve të veta, nëse kjo është e nevojshme, të parandalojnë dhe të kundërveprojnë në territoret përkatëse ndaj krimeve të kryera brenda ose jashtë territoreve të tyre, duke përfshirë:

(a) masat për të penguar në territoret e tyre aktivitetet e paligjshme të personave dhe organizatave që nxisin, provokojnë, organizojnë ose përfshihen qëllimisht në kryerjen e krimeve të parashikuara në nenin 2;

(b) procedurat që u kërkojnë institucioneve financiare dhe profesioneve të tjera të përfshira në transaksione financiare të përdorin rrugët më efikase për identifikimin e klientëve të tyre të zakonshëm ose të rastit, si edhe klientë në interes të të cilëve janë hapur llogari bankare dhe t'i kushtojnë gjithashtu vëmendje të veçantë transaksioneve të pazakonshme ose të dyshimta dhe të raportojnë transaksionet, për të cilat ka dyshime se rrjedhin nga një aktivitet kriminal. Për këtë qëllim Shtetet Anëtare duhet të kenë parasysh:

(i) adaptimin e rregulave që pengojnë çeljen e atyre llogarive, zotëruesit ose përfituesit e të cilave janë të paidentifikuar ose të paidentifikueshëm dhe marrjen e masave që garantojnë që këto institucione të verifikojnë identitetin e pronarëve realë të transaksioneve të tilla;

(ii) që lidhur me identifikimin e entiteteve legale, që kërkojnë institucione financiare, të marrin masa kur është e nevojshme për verifikimin e ekzistencës ligjore dhe të strukturës së klientit, duke marrë ose nga ndonjë regjistër publik ose nga klienti apo nga të dy së bashku vërtetimet e hyrjeve, përfshirë këtu informacionin për emrin e klientit, gjendjen civile, adresën, drejtorët dhe dispozitat që rregullojnë institucionin;

(iii) kryerjen e rregullimeve që u imponojnë institucioneve financiare detyrimin për t'u raportuar menjëherë autoriteteve kompetente të gjitha transaksionet e mëdha, komplekse dhe të jashtëzakonshme, si edhe modelet e pazakonshme të transaksioneve që nuk kanë qëllim të dukshëm ekonomik e që duket se nuk janë ligjore, pa frikën se ngarkohen me përgjegjësi kriminale ose civile për thyerjen e kufizimeve për daljen e informacionit, nëse ata i raportojnë dyshimet e tyre në mirëbesim;

(iv) t'u kërkojnë institucioneve financiare të ruajnë të paktën për pesë vjet të gjithë dokumentacionin e nevojshëm për transaksionet brenda vendit dhe për ato ndërkombëtare.

2. Shtetet Anëtare duhet të bashkëpunojnë në vijim për parandalimin e krimeve të përshkruara në nenin 2 duke patur parasysh:

(a) masat për mbikqyrjen, përfshirë p.sh. licencimin e të gjitha agjencive që bëjnë transferta parash;

(b) masa të përshtatshme për zbulimin ose monitorimin e transportit fizik ndërkufitar të parasë kesh dhe të transportuesve të instrumenteve, të cilat u nënshtrohen rregullave shumë strikte për të siguruar përdorimin e duhur të informacionit, pa penguar lëvizjen e lirë të kapitaleve.

3. Shtetet Anëtare duhet të bashkëpunojnë në vijim për parandalimin e krimeve të përshkruara në nenin 2, duke shkëmbyer informacion të saktë dhe të verifikuar në përputhje me ligjin e vendit dhe duke koordinuar masat administrative dhe masat e tjera të marra ashtu siç duhet për të parandaluar kryerjen e krimeve të përshkruara në nenin 2, veçanërisht përmes:

(a) hapjes dhe mbajtjes së kanaleve të komunikimit midis agjencive dhe shërbimeve të tyre kompetente për të lehtësuar sigurimin e shkëmbimit të shpejtë të informacionit në lidhje me të gjitha aspektet e krimeve të përshkruara në nenin 2;

(b) bashkëpunimit me njëri-tjetrin dhe kryerjen e hetimeve për krime të përshkruara në nenin 2 lidhur me:

(i) identitetin, vendndodhjen dhe aktivitetet e personave për të cilët ekziston një dyshim i arsyeshëm për përfshirjen e tyre në krime të tilla;

(ii) Lëvizjen e fondeve lidhur me kryerjen e krimeve të tilla.

4. Shtetet Anëtare mund të shkëmbejnë informacion përmes Organizatës Ndërkombëtare të Policisë Kriminale (Interpol).

Neni 19

Shteti Anëtar ku i akuzuari për krim ndiqet duhet që, në përputhje me ligjin e vendit të vet ose me procedurat që aplikohen, të komunikojë rezultatin përfundimtar të procedimit të Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara, i cili duhet t'ua transmetojë informacionin Shteteve të tjera Anëtare.

Neni 20

Shtetet Anëtare duhet t'i përmbushin detyrimet e tyre që rrjedhin nga kjo Konventë në mënyrën që përputhet me parimet e sovranitetit, të barazisë dhe të integritetit territorial të Shteteve, si

dhe të mosndërhyrjes në punët e brendshme të Shteteve të tjera.

Neni 21

Asgjë në këtë Konventë nuk duhet të prekë të drejtat e tjera, detyrimet dhe përgjegjësitë e Shteteve dhe të individëve që rrjedhin nga ligji ndërkombëtar, në veçanti nga qëllimet e Kartës së Kombeve të Bashkuara, nga ligji humanitar ndërkombëtar dhe nga konventa të tjera.

Neni 22

Asgjë në këtë Konventë nuk i jep të drejtë një Shteti Anëtar për të ndërmarrë në territorin e një Shteti tjetër Anëtar ushtrimin e juridiksionit ose kryerjen e funksioneve që u lejohen vetëm autoriteteve të Shtetit tjetër Anëtar nga ligji i vendit të vet.

Neni 23

1. Aneksi mund të amendohet duke shtuar në të traktate të lidhura me të që:
 - (a) janë të hapura për pjesëmarrjen e të gjitha Shteteve;
 - (b) kanë hyrë në fuqi;
 - (c) janë ratifikuar, pranuar ose miratuar nga të paktën njëzet e dy Shtete Anëtare të Konventës aktuale.
2. Pas hyrjes në fuqi të kësaj Konvente çdo njëri prej Shteteve Anëtare mund të propozojë një amendament. Çdo propozim për një amendament duhet të depozitohet me shkrim. Arkivisti duhet t'ua njoftojë propozimet që i plotësojnë kërkesat e paragrafit 1 të gjitha Shteteve Anëtare dhe të kërkojë pikëpamjet e tyre, nëse amendamenti i propozuar duhet të adaptohet apo jo.
3. Amendamenti i propozuar duhet të gjykohet i adaptuar, nëse një e treta e Shteteve Anëtare nuk e kundërshtojnë atë me shkrim brenda 180 ditëve nga qarkullimi i saj.
4. Amendamenti i adaptuar në aneks duhet të hyjë në fuqi 30 ditë pas depozitimit të instrumentit të njëzet e dytë të ratifikimit, të pranimiit dhe të miratimit të amendamentiit për të gjitha Shtetet Anëtare që e kanë depozituar një instrument të tillë. Për secilin nga Shtetet Anëtare që ratifikon, pranon ose miraton amendamentin pas depozitimit të instrumentit të njëzetedytë, amendamenti duhet të hyjë në fuqi në ditën e tridhjetë pas depozitimit nga Shteti Anëtar i instrumenteve të tij të ratifikimit, pranimiit ose miratimit.

Neni 24

1. Çdo diskutim midis dy ose më shumë Shteteve Anëtare lidhur me interpretimin ose aplikimin e kësaj Konvente që nuk zgjidhet përmes negociimeve brenda një kohe të arsyeshme duhet që me kërkesën e njëres prej Palëve të dërgohet për arbitrazh. Nëse brenda gjashtë muajsh nga data e kërkesës për arbitrazh Palët nuk janë të afta të bien dakord për organizimin e arbitrazhit, çdonjëra prej këtyre Palëve ka të drejtë ta referojë diskutimin në Gjyqin Ndërkombëtar, duke aplikuar në përputhje me Statusin e Gjyqit.
2. Secili Shtet ka të drejtë që në kohën e nënshkrimit, të ratifikimit, të pranimiit ose të miratimit të kësaj Konvente ose të hyrjes së saj në fuqi, të deklarojë se ai nuk e konsideron veten të detyruar të zbatojë paragrafin 1. Shtetet e tjera Anëtare nuk mund të detyrojnë asnjë Shtet tjetër Anëtar që ka shprehur një rezervë të tillë të ndjejë detyrimin e paragrafit 1.
3. Çdo Shtet që ka shprehur një rezervë në lidhje me paragrafin 2 ka të drejtë që në çdo kohë ta tërheqë atë rezervë me shkrim te Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara.

Neni 25

1. Kjo Konventë do të jetë e hapur për nënshkrim nga të gjitha Shtetet që prej 10 janarit 2000 deri në 31 dhjetor 2001 në Selinë e Kombeve në Nju Jork.
2. Kjo Konventë i nënshtrohet ratifikimit, pranimiit ose miratimit. Instrumentet e ratifikimit, të pranimiit të miratimit duhet të depozitohen te Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara.

3. Kjo Konventë do të jetë e hapur për t'i miratuar nga çdo Shtet. Instrumentet e miratimit duhet të depozitohen te Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara.

Neni 26

1. Kjo Konventë do të hyjë në fuqi në ditën e tridhjetë pas datës së depozitimit të instrumentit të njëzetedytë të ratifikimit, pranimi, ose miratimit te Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara.

2. Çdo Shtet që ratifikon, pranon, ose miraton Konventën pas depozitimit të instrumentit të njëzet e dytë të ratifikimit, pranimi, miratimit, Konventa do të hyjë në fuqi në ditën e tridhjetë pas depozitimit nga Shteti përkatës i instrumentit të tij të ratifikimit, pranimi, miratimit.

Neni 27

1. Çdo Shtet Anëtar ka të drejtë ta denoncojë këtë Konventë me shkrim te Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara.

2. Denoncimi duhet të hyjë në fuqi një vit pas datës së marrjes së njoftimit nga Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara.

Neni 28

Origjinali i kësaj Konvente, tekstet arabe, kineze, angleze, franceze, ruse dhe spanjolle të së cilës janë po aq identike, duhet të depozitohen te Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara, i cili duhet t'ua dërgojë kopjet e certifikuara të gjitha Shteteve.

Të poshtëshënuarit, duke qenë të autorizuar si duhet nga Qeveritë e tyre përkatëse, e kanë nënshkruar këtë Konventë, të hapur për nënshkrim në Selinë e Kombeve të Bashkuara në Nju Jork më 10 janar 2000.

Aneks

Konventa për Luftën ndaj Rrëmbimit të Paligjshëm të Aeroplanëve, e Hagës më 16 dhjetor 1970.

Konventa për Luftën ndaj Akteve të Paligjshme kundër Sigurisë së Aviacionit Civil, e Montrealit më 23 shtator 1971.

Konventa për Parandalimin dhe Ndëshkimin e Krimeve kundër Personave të Mbrojtur Ndërkombëtarisht, përfshirë diplomatët, adaptuar nga Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuara në 14 dhjetor 1973.

Konventa Ndërkombëtare kundër Marrjes së Pengjeve, adaptuar nga Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuar në 17 dhjetor 1979.

Konventa mbi Mbrojtjen Fizike të Materialit Bërthamor, adaptuar në Vjenë në 3 mars 1980.

Protokolli për Luftën kundër Akteve të Paligjshme të Dhunës në Aeroportet që i Shërbejnë Aviacionit Civil Ndërkombëtar, suplement i Konventës për Luftën kundër Akteve të Paligjshme kundër Sigurisë së Aviacionit Civil, në Montreal në 24 shkurt 1988.

Konventa për Luftën ndaj Akteve të Paligjshme kundër Sigurisë së Lundrimit Oqeanik, në Romë në 10 mars 1988.

Protokolli për Luftën kundër Akteve të Paligjshme kundër Sigurisë së Platformave Fikse të vendosura në Raftet Kontinentale, në Romë në 10 mars 1988.

Konventa Ndërkombëtare për Luftën kundër Bombardimeve Terroriste, adaptuar nga Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuara në 15 dhjetor 1997.

